

Mijn loverboy

Verloren onschuld

IN MAKKELIJKE TAAL

SIMONE SCHOEMAKER

Het verhaal van Lisa

De dag begint goed. Ik word wakker met een blij gevoel. Yes, ik ben jarig! Ik ben zestien!
Mijn moeder feliciteert me als ik beneden kom.
Ze heeft een appeltaart gebakken.
Mijn vader gaat net de deur uit. Hij is mijn verjaardag toch niet vergeten?
Ik ren achter hem aan, de straat uit, de hoek om.
Er stopt een auto naast hem. En hij stapt in.
Ik ren naar de auto. Er zit een jonge vrouw achter het stuur.
'Wie is dit?', roep ik naar mijn vader.
Maar hij antwoordt niet en de auto rijdt weg.

Mijn blijde gevoel is verdwenen, maar ik zeg niets tegen mijn moeder.

Dat doe ik pas de volgende dag.

‘Mam, ik moet je iets vertellen over papa. Ik zag hem met een andere vrouw.’

Ik vertel wat ik gezien heb.

Mijn moeder kijkt me aan, zonder emoties op haar gezicht. Het maakt mij woedend.

‘Vind je dat niet erg?’, schreeuw ik. ‘Het is toch jouw vent, of niet soms?’

Ik storm de trap op en smijt de deur van mijn slaapkamer dicht.

Soms kan ik echt ontploffen. Zo ben ik nou eenmaal. Een jaar geleden was ik met een vriendin in een kledingwinkel.

Mijn vriendin kreeg ruzie met een ander meisje, en kreeg een klap van haar.

Ik gaf die meid een paar flinke klappen terug, recht in haar gezicht.

Ze stelde zich enorm aan en dreigde met aangifte doen. Ik was zo kwaad.

‘Moet je vooral doen!’, riep ik tegen haar.

En dat heeft ze gedaan.

Twee agenten kwamen mij de volgende dag halen op school. Ik stond voor gek!

En ik moest nog van school af ook.

Mijn ouders maakten er een groot drama van,
maar zelf vond ik het wel prima.

Diezelfde week stond er iemand van Bureau
Jeugdzorg op de stoep. Ik had net flinke ruzie met
mijn zusje.

‘Zo,’ zei de vrouw van de jeugdzorg, ‘jij moet maar
een agressie-training doen.’

Nou, dat deed ik. Maar het was een lachertje.

Ik zei gewoon precies wat ze daar wilden horen.

En nog steeds kan ik echt ontploffen.

Nu ook weer.

Mijn vader belt me op om te zeggen dat hij mijn
paarden gaat verkopen. Mijn paarden!

‘Ik heb het geld hard nodig, Lisa,’ zegt hij.

‘Ja, zeker voor die jonge blonde vrouw!’, schreeuw
ik tegen hem. ‘Die is belangrijker dan je eigen
dochter!’

Ik haat hem! Wat heb ik aan zo’n vader? Hij laat ons
allemaal barsten!

Mijn moeder vertelt dat hij ergens anders gaat
wonen. Mijn ouders gaan scheiden.

Verliefd

Gelukkig leer ik Antonio kennen.

Op een feestje komt hij naast mij zitten. We kletsen de hele avond.

Ik moet steeds om hem lachen. Hij is zo grappig en hij vraagt van alles.

‘Zit jij op Facebook?’, wil hij weten.

‘Ja, hallo. Wie niet?’, zeg ik.

‘Als ik je straks niet meer zie, kunnen we misschien contact houden’, zegt hij.

Ik vind het prima. Als het me niet bevalt, kan ik hem gewoon blokkeren.

Tot mijn verrassing stuurt hij me al snel berichten en foto’s. Hij is echt geïnteresseerd in mij!

‘Hé, schoonheid! Wanneer zie ik je weer? Ik mis je!’

Steeds vaker stuurt hij lieve dingen.

We spreken een paar keer af, en het voelt super.

Ik ben verliefd!

Antonio heeft een kamer in de stad. Al gauw ben ik meer bij hem dan thuis.

Ik leer zijn Antilliaanse familie kennen. Hartelijke, lieve mensen zijn het.

‘Lisa?’ Mijn moeder klopt op mijn deur. ‘Ik moet met je praten.’

Ik lig al in bed, maar ben nog wakker.

Ze komt binnen en snauwt: 'Waarom ben jij bijna nooit meer hier? Je komt laat thuis. Je komt en gaat wanneer het jou uitkomt. Dit gedrag bevalt me helemaal niet.'

Ik kijk mijn moeder verbaasd aan. Zo ken ik haar helemaal niet.

'Mam, ...', begin ik. Maar ze luistert niet.

'Ik denk dat het beter is dat je op jezelf gaat wonen, Lisa', gaat mijn moeder verder. 'Ik heb het er met je vader over gehad. Zijn appartement staat leeg, nu hij bij zijn vriendin woont. Je kunt daar gaan wonen.'

Ik vind het wel prima. Ik erger me toch steeds vaker aan mijn moeder.

Het verhuizen is zo gebeurd. Antonio en mijn vader helpen mee.

Al gauw trekt Antonio bij mij in.

Alles gaat z'n gangetje. Ik ga naar school en Antonio werkt in een garage.

We hebben het goed met elkaar. Tot een paar dagen voor mijn achttiende verjaardag.

Amsterdam

Ik sta net in de keuken en schenk een glas water in. Antonio komt de keuken binnen.

‘Ik moet je iets vertellen’, begint hij. ‘Eigenlijk ken je mij maar half. Ik doe dingen waar jij niets van weet.’

‘Jongen,’ zeg ik verbaasd, ‘waar heb je het over?’

‘Luister, ik zit in de drugshandel. En dat niet alleen. Ik handel ook in wapens en vrouwen.’

Ik schiet bijna in de lach.

Antonio, denk ik, jij maakt gewoon een grap. Ik heb nooit iets gemerkt van drugs- of vrouwenhandel. Maar ik zie aan zijn ogen dat hij geen grap maakt.

De volgende ochtend maakt Antonio mij al vroeg wakker. ‘Lisa, kleeid je aan. We gaan naar Amsterdam. Ik wil je iets laten zien.’

Haastig kleeid ik me aan en een uur later wandelen we langs de grachten.

‘Zie je die auto daar?’ Antonio wijst naar een zilverkleurige Volkswagen. Ik knik.

Antonio loopt er naartoe en opent het portier.

‘Kom, stap in.’ Mijn mond valt open.

We rijden door de binnenstad. Ik zit naast hem en zeg niets. We rijden een bruggetje over, langs een gracht.

Achter de ramen zie ik vrouwen in lingerie.

Antonio parkeert de auto.

‘Meekomen nu’, zegt hij. Zijn stem klinkt ruw.

Ik volg hem langs de rood verlichte ramen. Een deur door, een trap op naar een bovenkamertje.

Aan een houten tafel zit een groepje mannen.

Ik zie wapens op tafel liggen. Ik wil wegrekken, maar dat lijkt me niet slim.

Ik zeg geen woord en staar onnozel voor me uit.

’s Avonds trekt Antonio mij aan mijn arm mee naar de slaapkamer.

Hij kijkt mij recht in de ogen: ‘Je praat hier met niemand over, hè? Niet met je familie, niet met de politie en ...’ Hij maakt zijn zin niet af, maar geeft me een stomp, recht in mijn maag. Ik hap naar adem, wil weglopen, maar direct volgt een tweede stomp, harder en gemener dan de vorige. Dan loopt hij rustig de slaapkamer uit en draait de deur op slot.

Ik kijk in de spiegel en zie een bleek gezicht met bange ogen. Waar kan ik heen? Ik ben lang niet zo sterk als hij. Wat moet ik doen?

De ideale schoonzoon

Twee dagen later word ik achttien. Mijn moeder heeft een feestje georganiseerd.

Ik heb nog steeds geen goed contact met mijn moeder. Maar ze zegt: 'Je wordt maar één keer achttien. Ik wil wat leuks voor je doen.'

Antonio speelt de ideale schoonzoon. Hij maakt met iedereen lachend een praatje, een biertje in zijn hand. Op mijn familie maakt hij een goede indruk. Ze zien in hem wat ik eerst ook in hem zag: een leuke, aardige jongen. Betrouwbaar, vriendelijk, geen machotype.

Over de stompen van eergister zeg ik geen woord. Ik durf niet.

Het eerste wat Antonio de volgende dag tegen mij zegt, is: 'Ik wil dat je stopt met die opleiding.'

Ik kijk hem verbaasd aan. 'Stoppen? Hoezo? Ik ben juist zo blij dat ik ...'

Maar ik krijg de kans niet mijn zin af te maken. Ik krijg een klap in mijn gezicht, en nog een.

Die avond begrijp ik waarom hij juist nu wil dat ik met mijn opleiding stop. Ik ben achttien, mijn ouders hebben geen zeggenschap meer over mij. Antonio heeft hierop gewacht.

Ik heb geen zin in nog meer klappen en stompen.
De volgende dag stuur ik een mail naar mijn school om me uit te schrijven.

Antonio blijft gewelddadig. Op een avond stormt hij plotseling op mij af.

Hij pakt me vast en duwt me van de trap. Ik val naar beneden en knal met een harde klap tegen de voordeur. Met moeite sta ik op en probeer de deur open te doen. Ik wil naar buiten, maar de deur zit op slot. Antonio is weg.

Met mijn mobiel bel ik de politie. Twee agenten forceren de deur en nemen mij mee naar het bureau.

‘Wil je aangifte doen?’, vraagt de agent. Ik zeg niets. Ik wil wel, maar ik durf niet.

Ik besluit naar mijn moeder te gaan. Het is al laat en het regent, maar ze doet gelukkig open.

‘Lisa, meid, wat doe jij hier opeens? Wat is er met je gebeurd?’

Ik begin te vertellen.

‘Antonio sláát je?’, vraagt ze. ‘Dat kan ik me niet voorstellen. Het is zo’n aardige jongen. Jij zult ook wel iets hebben gedaan, Lisa. Je bent niet de makkelijkste.’

Ik slik. Mijn eigen moeder gelooft me dus niet. Ik zeg al niets meer.